

Phần 20

Cliff Harding bước về phía tàu ngựa để ngắm nhìn chú ngựa non Funny Face mới ra đời cách đây vài tuần. Cal, người huấn luyện của Funny đang huấn luyện cho một chú ngựa đực ở bãi tập hợp ngựa. Trại ngựa này vốn là giấc mơ cả đời của Cliff. Vốn không phải là người đàn ông giàu có, nhưng sau mấy năm thực hiện những hạng mục đầu tư hiệu quả và đúng thời cơ, kể cả trên thị trường chứng khoán, lợi nhuận thu về đã giúp anh tậu được bất động sản ở Olalia và bắt đầu một trại nuôi ngựa nhỏ. Cliff quen Cal Washburn đã được vài năm. Anh gặp chàng trai này lần đầu tiên khi Cal đang làm việc ở Emerald Downs với giống ngựa thuần chủng. Cal đặc biệt thích ngựa và là một trong những nhà huấn luyện ngựa tài năng nhất mà Cliff từng biết. Cliff cảm thấy thật may mắn khi cùng hợp tác trên cơ sở chia sẻ lợi nhuận với Cal. Anh có khả năng giao tiếp với động vật rất tốt. Nếu Cliff tin vào các hiện tượng tâm lý thì anh sẽ cho rằng Cal có khả năng nói chuyện với ngựa bằng chính thứ ngôn ngữ của chúng. Cal không phải là một người đàn ông rụt rè, nhưng tật nói lắp của anh ta là một trở ngại lớn trong các mối quan hệ, đặc biệt là với phụ nữ.

“Có một... cô nào... nào đó... đã gọi anh”, Cal lắp bắp thông báo khi nhìn thấy Cliff.

Cliff cau mày.

Thay vì giải thích, Cal thò tay vào túi lấy ra một mảnh giấy và đưa cho Cliff. Trong giây lát, Cliff không nhận ra tên người gọi, anh có cảm giác thất vọng. Bởi anh đang thầm mong, đang *hy vọng* rằng đó là cuộc gọi của Grace.

Chuyện của họ đã kết thúc từ vài tháng nay, nhưng Cliff vẫn không thể ngừng nghĩ đến Grace. Đã có thời, mối quan hệ của họ đầy hứa hẹn. Sau khi ly dị, anh hiếm khi hò hẹn cùng ai. Anh đã có hai mươi năm sống cuộc sống vợ chồng với Susan và mười năm cuối, chỉ là để duy trì cuộc hôn nhân ấy. Lý do chính là vì cô con gái Lisa của họ.

Susan đã làm anh mất lòng tin không chỉ một lần mà nhiều hơn những gì Cliff có thể đếm được. Ngoại tình và lừa dối chồng dường như là một căn bệnh của Susan. Cliff rời bỏ cuộc hôn với vết thương lòng cùng sự tan vỡ niềm tin. Phải mất nhiều năm sau anh mới bắt đầu tìm kiếm một mối quan hệ khác. Khi gặp Grace, ngay lập tức anh bị chị hấp dẫn, anh mến chị và trân trọng chị. Khi đó, chồng Grace vừa biến mất vì một lý do nào đó và chị đã đệ đơn xin ly dị. Anh ngưỡng mộ cách Grace xử lý mọi việc trong tình huống đó. Khi tìm thấy xác Dan Sherman, Cliff đã đi theo Grace khi chị tổ chức tang lễ cho người chồng quá cố của mình. Anh đã đem lòng yêu Grace ngay khi chị vừa bình phục trở lại sau những mất mát và đau thương. Anh mong rằng một ngày kia có thể cầu hôn chị. Và rồi Cliff bị sốc khi Grace lừa dối anh. Vấn đề là Grace vốn

không phải là kẻ nói dối nên rất dễ dàng nhận ra điều đó. Vì vậy anh đã quyết định rời xa chị mà không hề luyến tiếc.

Sau khi kiểm tra hai mẹ con Funny Face, Cliff đi vào nhà và xem lại cuộc gọi. Anh nghiên cứu cái tên - Janet Web. Anh không nhận ra nổi cái tên cũng như số điện thoại đó là từ đâu ra. Anh hơi ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói vang lên từ đầu dây bên kia rằng anh đã gọi tới Ủy ban bảo vệ động vật địa phương. Anh xin gặp Janet và giữ máy chờ.

“Janet web nghe đây”. Giọng nói nhanh nhẹn và chuyên nghiệp của người phụ nữ khiến Cliff bớt đề phòng. Có vẻ như anh đang làm ngắt quãng cuộc họp của họ về một dự án quan trọng nào đó và cô ấy đang bực mình với anh.

“Cliff Harding gọi lại đây. Lúc trước cô đã gọi cho tôi”, anh giới thiệu bằng giọng bực mình.

“Anh Cliff Harding”. Giọng nói Janet dịu lại. “Tôi đánh giá rất cao vì anh đã gọi lại. Tôi biết là anh đã nghe nói về cuộc đấu giá Chó và Những người đàn ông độc thân của chúng tôi tuần tới rồi”.

“Đúng, tôi có nghe đồn”. Cliff không đủ khả năng giả vờ để lờ sự kiện này đi được. Khắp thị trấn dán đầy áp phích, quảng cáo thường xuyên xuất hiện trên các mặt báo, thậm chí trên cả tờ tin tức của Seattle. Cliff sẽ vui vẻ đóng góp sức mình dù anh chẳng thích thú gì về việc tham gia hoạt động này.

“Chúng tôi rất thất vọng khi biết anh không tình nguyện tham gia làm một trong những anh chàng độc thân của chúng tôi”. Giọng Janet trở nên thân thiện hơn.

“Vâng, đúng...”.

Cô không để cho anh nói hết. “Có vài người đã nhắc đến tên anh”.

“Tôi rất vinh dự, nhưng...”.

“Vậy anh sẽ không phiền nếu tôi đề thêm tên anh vào danh sách chứ?”. Giọng Janet hứng khởi như thể cô đã thuyết phục được người đối thoại.

Cliff biết rằng phải tỏ ra thật kiên quyết mới khước từ nổi người phụ nữ này. “Tôi không nghĩ vậy”.

Sự từ chối của anh khiến Janet ngừng lại một chút. “Có lý do đặc biệt nào không anh Harding? Sao anh lại không ủng hộ Ủy ban bảo vệ động vật thế?”.

Cliff máy môi, định nhắc nhở Janet rằng anh vốn là người rất yêu động vật, nhưng rồi lại thôi.

“Ai chẳng hiểu rằng những con vật giữ một vị trí hết sức quan trọng trong trái tim của một người nuôi ngựa. Ai cũng tưởng rằng một người nuôi ngựa sẽ...”.

Anh chen vào. “Tôi nghĩ người huấn luyện của tôi, Cal Washburn là một trong số những người đàn ông độc thân mà tôi gợi ý sẵn sàng tham gia”. Cliff

đã nghĩ Cal sẽ không tha thứ cho anh về việc này. Đưa Cal ra sẽ là một mũi tên trúng hai đích: Giúp Cliff thoát khỏi danh sách và giúp Cal được dịp tiếp xúc với xã hội nhiều hơn, đặc biệt là thế giới phụ nữ. Chỉ ít anh ta cũng là một thanh niên trẻ mà. Nhưng Cliff lại rất ngạc nhiên khi anh chàng đồng ý tham gia dù ít khi giao tiếp ở nơi công cộng. Cliff trấn an anh chàng rằng tất cả những gì anh phải làm chỉ là đứng trên sân khấu và nghe những người phụ nữ trả giá cho mình mà thôi.

“Vâng, tôi đã thấy tên anh Washburn có trong danh sách”, Janet nói. “Nhưng thế còn anh?”

“Tôi rất vui khi cô hỏi về tôi, nhưng tôi xin lỗi. Tôi không thể”. Dù là hoạt động từ thiện, anh vẫn phải có những giới hạn của riêng mình.

“Tôi biết”, Janet nói giọng nghiêm trọng. “Sẽ thế nào nếu tôi nói rằng sự tham gia của anh có ảnh hưởng rất lớn tới hoạt động của chúng tôi?”

“Ý cô là sao?”

“Một người giấu tên nào đó đã đề nghị tài trợ một khoản lớn nếu tôi thuyết phục được anh tham gia vào cuộc đấu giá”.

“Cái gì?”. Cliff tưởng mình nghe nhầm.

“Đúng vậy. Như tôi đã nói, có người tài trợ một khoản lớn cho chúng tôi nếu anh trở thành một trong số những người đàn ông độc thân tham gia vào cuộc đấu giá”.

Cliff thấy thích thú. “Ai vậy?”

“Tôi e là tôi không có quyền nói”.

Đó chỉ có thể là Grace, Cliff ngẫm nghĩ, nhưng cô ấy lấy đâu ra tiền để hành động thế nhỉ. “Nam hay nữ?”, anh băn khoăn.

Janet Web cười. “Như tôi đã nói. Anh Harding, tôi không có quyền tiết lộ nguồn tin này”.

“Số tiền tài trợ là bao nhiêu?”

“Tôi cũng không được phép tiết lộ”.

Cliff tắc lưỡi. Anh hoàn toàn bối rối trước tình huống bất ngờ.

“Anh Harding, tôi chân thành hy vọng anh sẽ đổi ý”.

Cliff nghĩ ngợi rồi thở dài. “Cứ cho là tôi sẽ tình nguyện tham gia”.

Anh không vui vẻ gì khi phải dự phần vào hoạt động này, nhưng anh không muốn Ủy ban bảo vệ động vật bị mất tiền vì mình. Dù sao thì bây giờ anh cũng chẳng còn cách nào khác. Anh đã nhận lời tham gia rồi.

Một lát sau, Cliff bước ra ngoài để nói chuyện với Cal. “Anh có biết gì về cuộc gọi của người phụ nữ ban nãy không?”

Anh chàng huấn luyện lắc đầu.

“Có ai đó sẽ tài trợ cho Ủy ban bảo vệ động vật nếu tôi đồng ý tham gia vào cuộc đấu giá”.

Mắt Cal mở to. “Anh... Anh... sẽ... sẽ... tham... gia... gia.. chứ?”.

Cliff nhún vai gật đầu. “Này, cậu không liên quan gì đến việc này đâu chứ?”.

Cal lại lắc đầu. “Chắc... chắc... là... G... Grace?”.

Giả thiết đầu tiên của Cliff cũng là Grace có dính líu đến việc này, nhưng cuối cùng anh gạt bỏ, nó không hợp lý lắm, không phải chỉ vì Grace không có nhiều tiền.

Cliff mới nhìn thấy chị ở phiên *Chợ của những người nông dân*. Lúc đó, Grace đang nói chuyện với Stanley Lockhart, chồng cũ của Olivia. Lúc nhìn thấy anh, trông chị đầy vẻ hối lỗi. Cliff ngờ rằng chị bắt đầu hẹn hò với người đàn ông khác. Ý nghĩ Grace hẹn hò với Stan làm Cliff khó chịu, nhưng anh phải cho chuyện đó ra khỏi đầu mình. Nếu Grace thực sự muốn có một mối quan hệ trên mức xã giao với chồng người bạn thân nhất - đúng, thì đó tất nhiên chẳng phải là việc của anh.

Ấy vậy mà Cliff vẫn không biết tại sao mình lại nhìn nhầm về con người Grace nhiều đến thế. Chị không phải là người thật sự đáng tin tưởng, cũng không phải là người thẳng thắn, thật thà nhất như anh từng nghĩ. Và anh rất buồn vì điều đó.

Cliff bất giác nhìn lên và bắt gặp Cal đang cố nhịn cười. “Thôi đi”, anh gầm lên.

Cal phá ra cười.

“Chẳng có gì hài hước cả”.

Cal càng cười to hơn.

Cuối cùng Cliff cũng cười theo. Anh không thể tưởng tượng nổi ai lại sẵn sàng trả tiền cho mình, nhưng nếu tìm ra thì hẳn sẽ rất thú vị.